

(SZINO)LÍRA

torzósztár

ALKOTÓ

ifjú korom óta létezik egy kellemetlen szokásom ha enyhén túlhúzom az italt mely jobb oldali szűrásaim ellenére gyakran megesik némi tétovázás után míg a finoman agyra boruló ködbe kívülről még nem veszik a kábulatból masszátolni kezdem a kitörési pontokat és mivel legtöbb esetben ilyenkor a kocsma de nevezhetjük presszónak is szétoldott hangulata fojtogat melyből legfeljebb izomgyúrásokkal feslett csajokkal látványos rendelésekkel lehet a sikerek múlandó reményével kijönni az emberben előbb-utóbb csak fölkívánkozik a blődli s odahajol a lucskos pult mellett kókadozó ismeretlen társhoz aki valószínűleg más okok miatt magányos s éppúgy homályos dimenziókban keresgél s tévútjaira már nem eszmél szóval motyogom neki öregem én alkotó vagyok könyveket írok s mint a nagyok olykor bekerülök a médiába s mire amannak lassú agyáig ér a fáma a dicsekvő már hiába bánja szemei mögött csorgásnak indult szálnalmas blamája a következő korszónál görcsösen megfogadja kelekótya gyengeségét végleg odahagyja és miközben közönsége kifelé a saroknál nagyot pisál is ő mint az intellektus kiszorítja hazáig

ALKOTÓELEM

félszázada vagyok szerző majdnem ennyi ideje szerkesztő s néhány sörrel elméretezve magam olykor úgy érzem e bonyolult viszonyról már mindent tudok legfeljebb újabb felismerésekkel akkor újulok ha a felejtés sűrű köde mögé bújva lejátszom újra a magam csetlő-botló balettjét mikor először kaparom az ajtót hónom alatt firkákkal hogy bemennék roppant ítélőszékek elé hol miként a cárok lazán terpeszkednek a szakmai nagy vagányok és várnak valami kegyetlen blöffre néha jószágosan mosolyogva máskor bal lábbal kelve porig sújtóan felhörögve és amíg a jámbor kifelé tolatva megalázó kudarcát fogyasztja hall még bentről apró kacajt aztán idővel ő kezdi el felverni az avart s a kapcsolatoknak valami idétlen egyensúly lesz alkotóeleme míg föl nem tűnik feje fölött az új nemzedékek sötét fellege melyet egykor maga is fűjt mint hideg passzátot legfeljebb most azt gondolja basszátok új ízléseket rezignáltan nézi ahogy pöcsös seregek árja mintha néki sohasem szövődne prosztatája élvezkedik a romokon pedig az okos tapasztalások mentén mennyire rokon minden mozdulás csak a mozgó kamera suhant tovább

ALKOTÓERŐ

az ember egy idő után besűrűsödik és nem csak a visszereket termő lanyhuló vére s az egykor táguló horizontokról a szűkülő perspektívákat homályló szeme elé téve amikor a koncentráció már egyre gyakrabban fellazul s az elme nevek és adatok kérlelhetetlen zuhatagában a felejtés bénító gödrébe hull melyben a vízió s a fogalom törékeny egysége végleg szétszakad egy-egy halványuló tekintet a belső képben még fönnakad de már nincs élmény hozzá mérve másfelől mint kiszáradt mákgubókban a mag zörög az agyban évszámok eltorzult események ingatagos keveréke csökkenő realitással tele van a fejed a percekre fölaprított mával s lassan megszokod hogy csak maszatos múlt van s nincs jövő pedig jobb pillanatokban még ott aszúsodik benned az alkotóerő s tisztán látod miként kanyarognak a világban szertesét a tévutak az irányjelzők egyenes nyíla percemberkéék zajongó tömegére mint mutat s szemforgató demagógiák mögött miként senyved a mindenkori nép de az energiád ahhoz nem elég rémeset kiáltani bekeretezett a biológiád lassan hangod se hallani s kezded irigyelni kiknek tudata idejében tompulni indult